

Dolf Verroen

De verschrikkelijke schoolmeester

Met illustraties van Auke Herrema

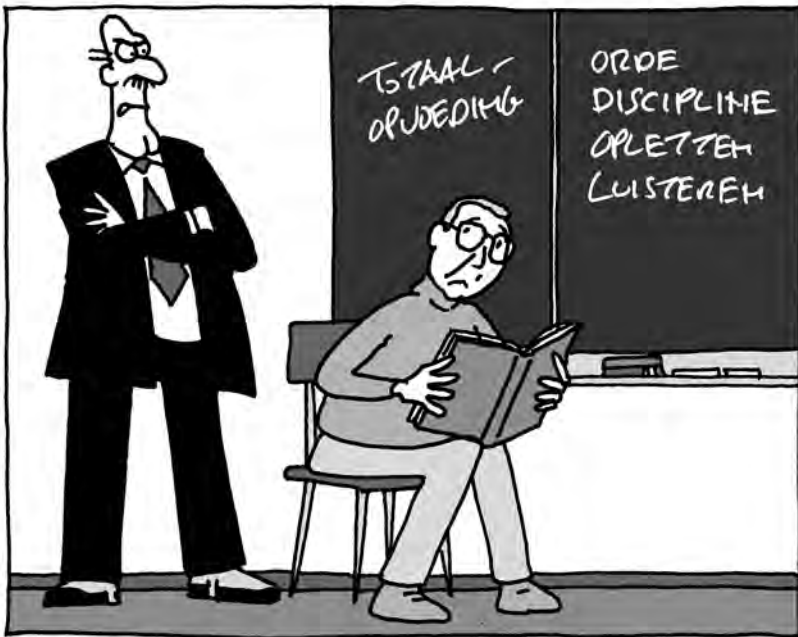

Leopold / Amsterdam

Zo echt als een taartje

Een tijdje terug moest ik voorlezen op een school. Dat doe ik wel vaker, maar niet dikwijls bij een zo beroemde schoolmeester. Iedereen kende hem, omdat hij alle tv-quizzes over ruimtevaart had gewonnen. Zodra hem op de tv iets over ruimtevaart werd gevraagd, zeiden de mensen: 'Nou ja, *die* weet alles.'

En zo was het ook. Maar beroemde mensen zijn niet altijd aardig en terwijl ik voorlas, liep hij als een generaal door de klas. Zijn ogen fonkelden en hij keek zo streng, dat de kinde-

ren muisstil zaten te luisteren. Ik werd een beetje bang van die man en ik was dolblij toen ik klaar was met voorlezen.

Maar toen kwam het ergste! De meester wilde weten of de kinderen mijn verhaal wel goed begrepen hadden en hij begon vragen te stellen. Die waren zo moeilijk, zo ingewikkeld, dat ook ik ze niet snapte. De kinderen gaven natuurlijk geen goed antwoord. De meester werd rood van woede. Hij zag er uit of-ie zo uit elkaar kon ploffen, maar gelukkig ging de bel. Het was pauze. Voor de kinderen was het speelkwartier en wij gingen naar de koffiekamer.

De meester bleef boos. Hij was zo aan het razen en tieren, dat hij zijn koffie vergat.

‘Stelletje achterlijke kinderen,’ riep hij. ‘Stelletje uilenballen. Zo stom als haringen in een ton. Zelfs een eenvoudig verhaaltje snappen ze niet. Net krenten in een krentenbrood. Zo stom.’

‘Je overdrijft,’ zei de juffrouw van groep twee. ‘Als kinderen opletten, weten ze best wat.’

‘Maar dat doen ze nou juist niet,’ snauwde de beroemde schoolmeester. ‘En weet je hoe dat komt? Ze worden te veel verwend. Altijd met zachte handschoentjes aangepakt. Alsof ze kunnen breken. Alsof het theekopjes zijn die van de tafel kunnen vallen. Maar zo komt er niets van terecht. Ze moeten ook geen juffrouw voor de klas hebben. Juffrouwen... bah. Kinderen moeten straf hebben. Wie niet horen wil, moet maar voelen. Net als vroeger.’

Ik moest ineens aan Roald Dahl denken. Die kreeg vroeger zoveel stokslagen, dat hij bijna niet kon zitten van de pijn. Dat vertelde ik. En ook hoe vreselijk hij het had gevonden om altijd geslagen te worden.

‘Maar daardoor is hij juist een groot schrijver geworden,’ riep de schoolmeester. ‘Weet je wat ik zou willen? Een korte karwats van leer. Zo één met vijf riemen eraan. Eén vergrijp, je broek uit en dan hup! op je blote billen.’

‘Nee,’ kreunde de juffrouw.

‘Jawel,’ zei de schoolmeester. ‘En als je niet oplet een paar flinke kletsen met een lineaal op je handen. En wie lui is, wordt een paar dagen opgesloten in een donkere kast met raten en spinnen. En geen lekkere gehaktballetjes ’s middags, maar water en brood en...’

Nu werd de juffrouw kwaad.

‘Ik wil geen woord meer horen,’ schreeuwde ze. ‘Jij bent niet de verschrikkelijke sneeuwman, maar de verschrikkelijke schoolmeester.’

‘Ja,’ zei de schoolmeester, ‘en daar ben ik trots op.’

Ik zei niets, maar ik heb sindsdien de schoolmeester in de gaten gehouden en zijn hele verhaal ten slotte opgeschreven. Je kunt me geloven of niet, maar de verschrikkelijke schoolmeester bestaat echt. Hij is net zo echt als het taartje van Engelse spons dat ik op het ogenblik zit te eten. Als je ook al

niet gelooft dat ik een Engelse spons eet, moet je maar eens het Engelse woordenboek pakken en het woord *spongecake* opzoeken. En als je daar te lui voor bent... nou dan weet je wat je te wachten staat!

Hoofdstuk een

Waarin al meteen blijkt dat ouders geen kinderen moeten hebben

Dit zijn Tina en Tony.

Ze zijn op dezelfde dag, in hetzelfde jaar geboren en ze zitten in groep acht op een ENIGE school.

Dit zijn hun vader en moeder. Dat zie je meteen.

En dit is de verschrikkelijke schoolmeester, maar die kennen ze nog niet.

‘Ik vind het vreselijk dat we een meester krijgen,’ zei Tina. ‘Juffies zijn veel liever.’

‘Ja,’ zei Tony. ‘Onze juf is zo zacht als gevulde chocola. Lekker.’

‘Juffies zijn voor kleine kinderen,’ zei hun moeder. ‘Jullie zijn nu groot. Van een meester leer je veel meer. En zeker van

zo’n beroemde meester als deze. Ik heb hem op de televisie gezien. Hij weet werkelijk alles van ruimtevaart. O, wat een knappe man. Jullie boffen maar. Let op mijn woorden: later wordt Tony nog eens professor.’

‘En ik?’ vroeg Tina.

‘Misschien wel professorsvrouw. O Tina, wat zou dat leuk zijn.’

Bah, dacht Tina. Ik word liever krijger of paus of koning. Of fotomodel, dat zou ook wel leuk zijn.

‘Ik wil in ieder geval beroemd worden,’ zei ze.

‘O ja,’ riep haar moeder. ‘Dat wou ik vroeger ook. Weet je wat ik worden wou? Zangeres!’

‘O. Zo één met blote...’

‘Tony!’ schreeuwde zijn moeder. ‘Natuurlijk niet. Ik wilde beschaafd worden. Enne, beroemd enne...’

‘Machtig,’ zei Tina. ‘Ik wil de machtigste vrouw van de wereld worden.’

‘Dan mag je wel eens beter je best doen op school,’ zei Tony hatelijk.

‘Ja zeg, jullie moeten naar school,’ riep hun moeder. ‘Wat benijd ik jullie. Het leukste van school...’

‘Is de vakantie,’ zei Tina. ‘Maar die is jammer genoeg voorbij. Kom Tony, we gaan onze meester bekijken.’

Ze gingen meteen weg.

Ze hadden zelfs een beetje haast. En geen wonder, ze hadden de meester nog nooit gezien. (Zelfs niet op de tv). Hij was nog helemaal nieuw. Net of hij zo uit de winkel kwam.

Maar hij was niet nieuw. Hij had een gezicht als een oudbakken brood, hij liep een beetje krom en zijn stem kraakte als de versleten wielen van een wagen. Hij zag eruit als zijn eigen opa en hij was echt nog verschrikkelijker dan ze gedacht hadden. Hij deed de deur open en kwam binnen met een kooi in zijn hand. Het werd onmiddellijk doodstil in de klas. Want in die kooi zat een kind. Een klein meisje met een angstig gezicht.

De meester ging voor het bord staan, zette de kooi met een bons op de grond en zei:

‘Eruit jij. En opschieten.’

‘Het d... d... d... deurtje,’ zei het meisje.

‘Mond dicht en wegwezen,’ zei de meester, terwijl hij het deurtje opendeed. ‘Naar groep één.’

‘Maar vader, ik weet niet waar ik moet zijn,’ riep het meisje. ‘Ik ben hier voor het eerst.’

‘Je neus achterna en opschieten,’ zei de meester. ‘Schiet op, domme druilloor.’

Het kleine meisje vloog de klas uit.

De kinderen waren zo verbaasd dat je een vlieg kon horen lopen.

Lena, die heel aardig maar ook heel truttig was, slikte en zei: ‘Zal ik haar even brengen, meneer?’

De meester keek haar vernietigend aan.

Zoiets hadden de kinderen nog nooit beleefd. Ze leken wel

een wassenbeeldenklas, zo bleek, zo roerloos.

‘Wie heeft hier de beste cijfers?’

‘Ik meester,’ zei Sammy.

‘Jij?’

‘Ja meester, altijd achten en negens.’

Sammy lachte onzeker, want hij wist eigenlijk nooit goed wat hij moest doen. Hij was een aardige jongen met één handicap: hij kon niet kwaad worden. Als de mensen onaardig tegen hem deden, lachte hij maar wat. Zijn oma had tegen hem gezegd: ‘De mensen hebben misschien iets vervelends met een zwarte meegemaakt. Nooit kwaad of agressief worden. Laat zien dat *jij* het goed bedoelt!’

Dat deed Sammy dus ook.

Hij stond of zat altijd zo’n beetje vriendelijk-stom te lachen, want hij wist nooit precies hoe mensen op hem zouden reageren. Sommigen vonden het juist weer schitterend dat hij zwart was. Wildvreemden streken over zijn stugge kroeshaar en zeiden: ‘Wat een mooi zacht haar heb jij!’ of: ‘Wat een prachtige witte tanden hebben jullie toch!’ Als hij een boodschap moest doen, probeerden ze hem te helpen of lieten hem voorgaan. Net als in ziekenhuizen trouwens: bijna alle zusters en dokters hielpen zwarte (gele of bruine) kinderen het eerst. Vooral dokters waren daar goed in.

Sammy had zich aangeleerd om niet veel te zeggen. Ook op school. Maar doordat hij behalve aardig ook slim was en altijd zonder moeite hoge cijfers haalde, was hij niet zo populair in de klas.

Sammy wachtte dus onzeker af wat de nieuwe meester zou zeggen. Maar die was zelf onzeker. ‘Haal je ook wel eens tien?’ vroeg hij wantrouwend.

‘Ja meneer,’ antwoordde Sammy stralend.

‘En waarvoor?’